

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/93/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3111232729
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Čupková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3111232729.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa U., so sídlom J. X, L., IČO XX XXX XXX, zastúpený V., so sídlom J. X, L., IČO XX XXX XXX proti odporcom 1) V. P., bytom R. XXX, 2) K.V., bytom R. XXX, za účasti vedľajšieho účastníka B., so sídlom so sídlom X. X, J., IČO XXX XX XXX, zastúpeného E.. A.C., advokátom, so sídlom R. XXX/XX, R., o zaplatenie 1.783,82 Eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín, č.k. 54Ro/1746/2011-30 zo dňa 11. decembra 2012, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu vo výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka m e n í t a k,
že navrhovateľ je p o v i n n ý zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov náhradu trov konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia vo výške 213,50 Eur, k rukám právneho zástupcu vedľajšieho účastníka E.. A. Y., advokáta, a to do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

Navrhovateľovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením okresný súd zrušil platobný rozkaz Okresného súdu Trenčín, č.k. 54Ro/1746/2011-15, konanie zastavil, navrhovateľovi vrátil súdny poplatok, odporcom náhradu trov konania nepriznal a navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania vo výške 261,29 Eur. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ sa podaným návrhom zo dňa 23.12.2011 domáhal zaplatenia 1.783,82 Eur s príslušenstvom. Súd následne dňa 03.01.2012 vydal platobný rozkaz, č.k. 54Ro/1746/2011-1. Dňa 23.01.2012 do konania vstúpil vedľajší účastník Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS a dňa 22.02.2012 vzniesol námietku premlčania dlhu a uplatnil si náhradu trov konania za trovy právneho zastúpenia. Navrhovateľ dňa 31.05.2012 vzal návrh späť a žiadal konanie zastaviť. Súd s poukazom na § 174 ods. 5 a § 96 O.s.p. zrušil vydaný platobný rozkaz a konanie zastavil. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ust. § 146, ods. 2, veta prvá O.s.p., v zmysle ktorého, ak niektorý z účastníkov zavinil, že sa konanie muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. V danom prípade zavinil zastavenie konania navrhovateľ tým, že vzal návrh späť a bol povinný nahradiť odporcom a vedľajšiemu účastníkovi trovy konania. Odporcovia majú právo na náhradu trov konania, avšak žiadne trovy im nevznikli, a preto im ich súd nepriznal. Vzhľadom k tomu, že vedľajší účastník má rovnaké práva a povinnosti ako účastník konania, má tiež právo na náhradu trov konania v prípade, ak ním podporovaný účastník bol v konaní úspešný, a preto mu súd náhradu trov konania priznal podľa citovaného ustanovenia O.s.p. Základom pre určenie odmeny bola hodnota sporu, teda suma 1.783,82 Eur a z úroku z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 1.700,76 Eur od 01.03.2008 do 17.01.2012 vo výške 560,59 Eur. Odmena v celkovej výške 261,29 Eur pozostáva z odmeny za dva úkony (príprava a prevzatie zastúpenia a podanie odporu proti platobnému rozkazu) á 101,24 Eur a 2 x režíjný paušál vo výške 7,63 Eur, spolu 217,74 Eur + 20 % DPH v celkovej výške 261,29 Eur. O vrátení súdneho poplatku súd rozhodol podľa ust. § 11 ods. 3,4,6 zákona č. 71/1992 Z. z. o súdnych poplatkoch.

Proti tomuto uzneseniu vo výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ. Navrhol, aby krajský súd uznesenie okresného súdu zmenil tak, že vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania neprizná. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania vo výške 22,32 Eur. Uviedol, že cieľom vedľajšieho účastníka je kolektívna ochrana spotrebiteľov. Navrhovateľ zastával názor, že združenie na ochranu spotrebiteľa musí byť z podstaty svojej existencie schopné samé poskytnúť právnu pomoc v spotrebiteľských sporoch. Podľa údajov registrácie Ministerstva vnútra SR má združenie členov, ktorí majú právnické vzdelanie, pričom združenie môže podľa § 25 zákona č. 250/2007 Z. z. využívať aj podporu ministerstva. V tomto smere poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 5Co 26/2012 a sp. zn. 3Cob 259/2011, ktorý v obdobných prípadoch vedľajšiemu účastníkovi trovy konania nepriznal. Citoval z dôvodovej správy k zákonu č. 384/2008 Z. z. a vyvodil, že úmyslom zákonodarcu bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa na tento účel zriadeným subjektom, ktorý bude spôsobilý poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc. Poukázal na to, že združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na ich stav a vôľu odporcu, pričom pred oznámením o vstupe do konania nemá žiadnu vedomosť o prejednávanej príhode. Združenie opakuje procesné podania nadbytočne, bez uvedenia nových skutočností týkajúcich sa predmetu sporu. K obdobnému záveru dospel i Krajský súd v Košiciach v rozhodnutí, sp. zn. 6Co/141/2012 a Krajský súd v Banskej Bystrici, sp. zn. 17Co/91/2012. V zmysle uvedeného zastával názor, že trovy vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva, čo je dôvodom hodným osobitného zreteľa v zmysle § 150 O.s.p. Súd by nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi neporušil právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov konaní podľa čl. 47 ods. 2, 3 Ústavy SR, čo vyvodil o.i. z nálezu Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 78/03 a rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 16Co/100/2012. Vo veci nie je podľa názoru navrhovateľa možné aplikovať ani § 137 O.s.p., pretože združenie odporcu v konaní nezastupuje. Právne zastúpenie vedľajšieho účastníka mal z týchto dôvodov za nadbytočné, účelové a nehospodárne.

Vedľajší účastník vo vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol, aby odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil a navrhovateľa zaviazal k povinnosti zaplatiť mu aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške 70,12 Eur. Uviedol, že v zmysle § 93 ods. 4 O.s.p. má vedľajší účastník v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, koná však sám za seba. Považoval za absurdné, ak žalobca ako účastník konania zastúpený advokátom upiera právo na zastúpenie advokátom inému účastníkovi. V tejto súvislosti poukázal na čl. 47 ods. 2 Ústavy SR. Mal za to, že vedľajší účastník má principiálne právo na náhradu trov konania, čo dôvodil s poukazom na uznesenie NS SR, sp. zn. 5Cdo/71/2010. Účasť vedľajšieho účastníka v konaní považoval za efektívnu, v zmysle cieľov a účelu, na ktorý je združenie založené. Dal do pozornosti rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-279/09, z ktorého vyplýva, že združenie na ochranu spotrebiteľa má právo na advokáta aj na náhradu trov konania, ako aj novelizované ust. § 137 O.s.p., podľa ktorého mu výslovne patrí náhrada výdavkov za zastupovanie advokátom. V spojitosti s námietkou oprávneného, že združenie má v radoch členov, ktorí evidentne majú právnické vzdelanie, uviedol, že združenie má len jednu takúto členku, ktorá žiadnu prax nevykonáva. Nesúhlasil s názorom navrhovateľa o aplikácii § 150 O.s.p., nakoľko v danej veci na takéto postup nie sú splnené zákonné podmienky, a to, že musí ísť o dôvody hodné osobitného zreteľa a musí ísť o výnimočné okolnosti. Poukázal na početnú judikatúru krajských súdov, ktoré sa s argumentáciou navrhovateľa už vysporiadali a náhradu trov vedľajším účastníkom priznali, pričom z niektorých rozhodnutí aj citoval.

Krajský súd v Trenčíne preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania v súlade s § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie okresného súdu v časti výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka je potrebné podľa § 220 O.s.p. zmeniť.

Predmetom preskúmania odvolacím súdom bol len výrok, ktorým bolo rozhodnuté o povinnosti navrhovateľa zaplatiť náhradu trov zastaveného konania vedľajšiemu účastníkovi. Uznesenie okresného súdu nebolo napadnuté účastníkmi vo výroku o zrušení platobného rozkazu Okresného súdu Trenčín, č.k. 54Ro/1746/2011-15, o zastavení konania, o vrátení súdneho poplatku navrhovateľovi, ani o nepriznaní náhrady trov konania odprocom.

V tejto časti uznesenie okresného súdu nadobudlo právoplatnosť, a preto krajský súd uznesenie okresného súdu v tejto časti nepreskúmaval (§ 206 O.s.p.).

V občianskom súdnom konaní sa o náhrade trov konania rozhoduje podľa zásady zodpovednosti za výsledok alebo zodpovednosti za zavinenie alebo za náhodu. Pokiaľ výsledok konania nie je rozhodujúci pre náhradu trov konania, o náhrade trov konania sa rozhoduje podľa ust. § 146 O.s.p.

V zmysle ust. § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p. nemá žiaden z účastníkov právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené. Ustanovenie odseku 2 tohto zákonného ustanovenia upravuje rozhodovanie o náhrade trov v prípade zastavenia konania v dôsledku späťvzatie návrhu. Podľa prvej vety tohto zákonného ustanovenia má povinnosť nahradiť trovy konania ten, kto zaviniť, že konanie muselo byť zastavené. Toto zavinenie je možné posudzovať len z procesného hľadiska, nakoľko nárok na náhradu trov konania je nárokom, ktorý má oporu v ustanoveniach procesného práva, a preto o otázke, či účastník konania zaviniť, že konanie muselo byť zastavené, je z pohľadu relevancie významný iba procesný výsledok. Za predpokladu, že k späťvzatiu návrhu, ktorý bol podaný dôvodne, došlo pre správanie sa odporcu, je povinný hradiť náklady konania odporca (§ 146 ods. 2 druhá veta O.s.p.).

Z obsahu spisu v danej veci vyplýva, že navrhovateľ zobral návrh na začatie konania späť a späťvzatím návrhu zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť. Dôvodne potom okresný súd rozhodoval o povinnosti navrhovateľa nahradiť trovy konania podľa § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. Odvolací súd k odvolaniu navrhovateľa, ktorý sa nestotožnil s jeho povinnosťou zaplatiť trovy konania vedľajšiemu účastníkovi, uvádza, že súd prvého stupňa postupoval správne, keď vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov priznal náhradu trov konania podľa citovaného zákonného ustanovenia ako rovnocennému účastníkovi konania, pretože sa jednalo o konanie, do ktorého vstúpil v záujme ochrany spotrebiteľa (odporcov), čím mu v prípade úspechu, resp. v tomto konaní v dôsledku jeho zastavenia pre späťvzatie návrhu navrhovateľom nemožno uprieť právo na náhradu trov konania, keďže bol zastúpený právnym zástupcom. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že vedľajší účastník do konania riadne vstúpil a vo veci podal odpor (zo dňa 18.02.2012, č.l. 22), v ktorom vzniesol námietku premlčania, a preto niet dôvodu na nepriznanie náhrady trov právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi. V konaní na strane vedľajšieho účastníka odvolací súd nezhliadol ani dôvod na aplikáciu ust. § 150 O.s.p.

Vedľajší účastník tak, ako ktorákoľvek fyzická alebo právnická osoba, má právo zvoliť si advokáta, ktorý ho zastupuje v konaní, v dôsledku čoho odvolací súd vedľajším účastníkom uplatnené trovy právneho zastúpenia považuje za účelne vynaložené. Samotná skutočnosť, či sa vedľajší účastník dá v konaní zastúpiť, je na voľbe samotného vedľajšieho účastníka. Toto jeho právo je dané aj Ústavou Slovenskej republiky, článok 47 ods. 2.

Odvolací súd má za to, že súd prvého stupňa potom správne uložil povinnosť navrhovateľovi zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov náhradu trov právneho zastúpenia, avšak pochybil pri vyčíslení výšky trov právneho zastúpenia. Vo veci nesprávne postupoval keďže do základu pre výpočet odmeny za jeden úkon právnej služby okrem istiny 1.783,82 Eur vzal i kapitalizované úroky z omeškania v sume 560,59 Eur, tak ako si trovy konania nesprávne vyčísľil vedľajší účastník.

Podľa ust. § 10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky a hodnota záväzku. Uvedené ustanovenie výslovne hovorí o hodnote pohľadávky a nie aj o hodnote príslušenstva pohľadávky.

Úroky z omeškania sú len príslušenstvom pohľadávky (§ 121 ods. 3 OZ). Ak by základom pre výpočet odmeny mala byť aj hodnota príslušenstva, musel by to zákonodarca výslovne uviesť v ust. § 10

ods. 2 citovanej vyhlášky. Keďže sa tak nestalo, tarifnou hodnotou je len hodnota uplatnenej peňažnej pohľadávky.

Náhrada trov prvostupňového konania vedľajšieho účastníka v zmysle uvedeného pozostáva z trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby v celkovej výške 213,50 Eur podľa § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. a), b), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení z hodnoty pohľadávky 1.783,82 Eur, a to za prevzatie a prípravu zastúpenia 81,33 Eur, písomné podanie na súd - odpor 81,33 Eur, režijný paušál 2 x 7,63,- Eur a DPH vo výške 20 % 35,58 Eur, keďže právny zástupca vedľajšieho účastníka je platiteľom dane z pridanej hodnoty.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd napadnuté uznesenie okresného súdu v časti vo výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka zmenil podľa § 220 O.s.p. tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1, § 142 ods. 2, § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že navrhovateľovi a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko v odvolacom konaní mal vo veci navrhovateľ a vedľajší účastník úspech len čiastočný.

Rozhodnutie bolo senátom prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.